

stirrede ud over den øde, blaa-hvide Sneørken, hvortil Land og Fjord var bleven forvandlet, hvad vel alt dette kunde „være imod“, d. v. s., om det ikke muligvis alt-sammen var et Varsel, en himmelsk Forkyndelse af en eller anden betydningsfuld Begivenhed, der i den nærmeste Fremtid skulde overgaa Byen eller Sognet eller kanske det ganske Land.

II

Inde i Provstens Studereværelse sad paa denne Aften en fremmed Mand, som Dagen forud var naaet hertil midt under Snestormens vildeste Rasen. Det var en ungdommelig, høj og slank Skikkelse i en lang, sort Klædesfrakke og med et hvidt Slips bundet i en lille Sløjfe, der delvis dækkede et stærkt fremtrædende Adamsæble. Fra et blegt og magert Ansigt stirrede et Par barnligt lyseblaa Øjne frem med et aabent Blik. Over Panden, der var høj og stærkt hvælvet, laa et smukt blondt, i Enderne svagt kruset Haar. Paa Spidsen af Hagen og langs den nederste Rand af Kinderne groede fine, lyse Dun.

Lige over for ham sad Provst Tønnesen i en gammeldags Lænestol med Øreklapper og Nakkepude. Han var en kæmpebygget Prælatskikkelse med et prægtigt formet Hoved og et snehvidt, kort studset Haar, under hvilket man overalt skimtede den rosenrøde Hovedbund. Bag et Par langt nedhængende, endnu ganske sorte Bryn lyste to mørkegraa Ildøjne, der i Forening med Næsens og Læbernes fyldige Former meddelte det skægløse Ansigt et halvt sydlandsk Udseende. Heller ikke i sin Paaklædning lignede han en almindelig dansk Landsbypræst. Fra det skinnende hvide Kammerdugs Halstørklæde, der sad stramt om hans røde Tyrehals, til hans mønstrede Silkevæst og de blankt pudsede